

Hồi 157

Hùng tài vĩ lược

Tạ Huyền dẫn Lưu Dụ vào thư trai, sau khi ngồi xuống, Tạ Huyền nói: “An thúc đi được ba ngày, Tư Mã Diệu phong cho Tư Mã Đạo Tử làm Dương Châu thứ sử, phụ trách quân sự toàn quốc. Trên danh nghĩa, quân chính đại quyền đều do Tư Mã Đạo Tử một mình nắm giữ. Vì để làm chuyện này không ngửa mặt người ta, Tư Mã Diệu đồng thời phong tam thúc làm Vệ Quốc đại tướng quân, coi như thống soái tối cao của quốc gia”.

Tam thúc là Tạ Thạch, cũng là thân đệ của Tạ An, lúc trận chiến Phì Thủy Tạ Thạch nắm danh nghĩa thống soái. Lưu Dụ ban đầu lòng cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại kinh nghi. Quân chính đại quyền thực chất của Kiến Khang đã sớm lọt vào tay Tư Mã Đạo Tử, hiện tại thăng y làm Dương Châu thứ sử chỉ là xác nhận sự thật đã thành, cũng lấy đó để trấn an lòng Tư Mã Đạo Tử. Mạn Diệu nghĩ ra “Bình hành chi kế” cho Tư Mã Diệu, đã suy tính một cách sâu xa, tuyệt không lỗ mắng hành sự.

Tạ Huyền nói tiếp: “Một ngày Tư Mã Đạo Tử nắm quyền, chức Vệ Quốc tướng quân của Thạch thúc chỉ là một hư vị, hướng hồ sau khi An thúc đi, Thạch thúc vì thương tâm quá độ, nằm liệt không ngồi dậy nổi, phong thưởng như vậy chỉ là trò cười”.

Lưu Dụ cảm nhận được Tạ gia thế tộc đứng đầu Nam Tấn từ thời kỳ cực thịnh nhờ trận chiến Phì Thủy đột nhiên gặp chuyển biến hụt chân ngã nhào, sự phong lưu dật sự của Tạ thị, theo sự ra đi của Tạ An, Tạ Huyền, nháy mắt đã biến thành hoa úa ngày mai.

Sau khi ngồi xuống trong thư trai, gã một mực khắc chế nỗi lo lắng nghĩ ngợi về Vương Đạm Chân. Chính như lời chỉ dạy của Tạ Huyền đối với gã, kẻ làm đại sự tất cần có hy sinh về phương diện cá nhân. Hy sinh của gã bề ngoài không lộ chút dấu vết, trên thực tế là nỗi thống khổ trầm trọng đến mức khó chịu nổi.

Tiếng bước chân vang lên, một thanh niên cỡ tuổi Lưu Dụ vận y phục quan quyền tiến vào thư trai, hướng về phía Tạ Huyền thi quân lễ, lại không nhìn Lưu Dụ tới nửa mắt.

Con người này thân thể cao to chắc nịch, mặt mày không phải anh tuấn gì, lại thần thái sáng láng, tràn trề sức sống.

Lưu Dụ không cảm thấy lạ về sự lãnh đạm của hắn đối với mình, bởi người đến là Hà Vô Kỵ cầm đầu thân binh của Tạ Huyền, lại là cháu ngoại của Lưu Lao Chi, nắm

chức phó tướng ngang với gã. Đại khái hấn chịu ảnh hưởng của Lưu Lao Chi, không vừa lòng Tạ Huyền xem trọng Lưu Dụ gã.

Tạ Huyền điềm đạm thốt: “Mời khách nhân của bọn ta vào đi!”.

Hà Vô Kỵ thi lễ thoái lui.

Lưu Dụ nhớ tới Tạ Huyền nói muốn dẫn gã đi gặp một người, lòng nghĩ khách nhân Tạ Huyền nói tới khẳng định người này, kỳ quái là Tạ Huyền không nói ra tên họ, còn Hà Vô Kỵ lại vừa nghe đã biết rõ là ai, sự tình có vẻ thần bí, không khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ, bất quá chỉ là tình ý lợt lạt phi thường.

Gã tuy ngồi ở đây, tim lại đã sớm bay đến chỗ Vương Đạm Chân, thật sự hiểu thấu được tư vị hồn lìa khỏi xác.

Đột nhiên thanh âm của Tạ Huyền truyền vào tay gã: “Người cảm thấy con người của Vô Kỵ ra sao?”.

Lưu Dụ giật mình: “Tiểu Dụ không dám bình luận, trên sự thật tôi với hấn không quen thân”.

Tạ Huyền mỉm cười: “Tiểu Dụ nghĩ bọn ta còn rất nhiều cơ hội ngồi đàm thoại như hiện tại sao?”.

Lưu Dụ giật nảy mình, tỉnh ngộ lại, biết Tạ Huyền không phải tùy tiện nói chơi, mà là gần như “nhấn nhủ hậu sự”, nên cố đừng bỏ rơi câu nào, tuy giờ phút này gã hoàn toàn không nắm bắt được dụng ý đằng sau câu nói của ông ta. Gã nói: “Kiếm pháp của hấn không tồi, hành sự năng nổ, hơn nữa đối với chuyện của Huyền soái giữ miệng kín mít, đừng hòng nghe ngóng ý hướng của Huyền soái từ hấn”.

Tạ Huyền nói: “Đó là điều kiện tất nhiên để làm thân binh, không đặc biệt gì. Hấn là một trong những người có công lao được đề bạt qua trận chiến Phì Thủy. Sở dĩ chọn hấn là vì hấn không những là người có lý tưởng, hơn nữa tuyệt không dựa vào tình cảm để hành sự, còn là vì quan hệ giữa hấn và Lưu Lao Chi”.

Lưu Dụ giật mình nhìn Tạ Huyền, đón mục quang sắc bén của Tạ Huyền, trong lòng đã minh bạch, Tạ Huyền là vì Lưu Dụ gã mà trọng dụng Hà Vô Kỵ. Hà Vô Kỵ có thể biến thành cây cầu và vật đệm giữa Lưu Dụ với Lưu Lao Chi, cho nên Tạ Huyền đề tỉnh gã, ám thị gã nên lôi kéo Hà Vô Kỵ.

Tạ Huyền không những là thống soái vô địch trên chiến trường, còn là cao thủ trong việc đấu tranh quyền lực, năng lực trên phương diện này không kém Tạ An. Nếu không phải mạng không còn giữ được lâu, nhìn khắp đương kim thiên hạ, cho dù là Hoàn Huyền cho đến Tôn Ân, Mộ Dung Thùy, sợ rằng không có ai là đối thủ của y.

Nhắc nhở này quả lợi hại cực kỳ, ảnh hưởng sâu xa. Vấn đề là làm sao làm cho Hà Vô Kỵ phục Lưu Dụ gã?

Tạ Huyền nói: “Người đã minh bạch chứ?”.

Lưu Dụ gật đầu.

Tạ Huyền thở dài: “Nhị thúc đã đi, tam thúc bệnh tình lại không lạc quan, ta không còn bao nhiêu ngày giờ nữa, công thần của Tạ gia ta trong trận chiến Phi Thủy chỉ còn lại một mình Tạ Diễm đệ. Diễm đệ là người ra sao, người chắc còn cảm nhận rõ hơn ta. Con đường tương lai không phải dễ đi, ta sẽ tận lực an bài con người, tiểu Dụ người ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng”.

Lưu Dụ dâng trào nhiệt huyết, giờ phút này, gã đã quên đi Vương Đạm Chân, đôi mắt dần lẹ, quỳ xuống: “Tiểu Dụ xin lập thệ tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của Huyền soái đối với ta”.

Tiếng bước chân vang lên.

Khách nhân thần bí cuối cùng đã đến.

ooo

Hơn trăm kỵ sĩ vượt rừng phi dưới bầu trời đầy sao, toàn tốc như cơn lốc.

Mộ Dung Chiến đi đầu phóng lên một gò đất nhỏ, nhìn về phía Tây, Dĩnh Thủy đang uốn mình ngoài ba dặm, ba chiếc thuyền buồm phía sau bọn họ cỡ hai dặm, chỉ là ba điểm sáng, có vẻ giống như ba tinh linh đêm khuya mới xuất hiện hoạt động.

Mộ Dung Chiến cười khà khà: “Xem Mộ Dung Thùy người làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của bọn ta. Các vị, bọn ta chỉ bằng nghỉ ngơi một hồi, đợi Mộ Dung Thùy vượt lên rồi mới một hồi phóng tới Phong Minh Hạp”.

Thác Bất Nghi đến bên cạnh hắn, nghe tiếng cười nói: “Chủ ý hay!”, nhìn về phía sau thấy tay ra hiệu.

Tiếp đó hai người trao đổi ánh mắt, đều sinh ra cảm giác kỳ lạ trong lòng, nghĩ đến tương lai song phương khó tránh khỏi đối địch, giờ phút này lại hợp tác khăng khít.

Đồ Phụng Tam, Yến Phi quát ngựa đến bên bọn họ, mục quang tự nhiên nhắm bên thuyền địch nhìn lại.

Hơn trăm chiến sĩ Thác Bạt Tiên Ti tộc đằng sau chia nhau ghìm cương trên gò núi, tản xung quanh đằng sau bốn người, sĩ khí phừng phừng.

Anh hùng Yến Phi trong tâm tưởng của bọn họ chết đi sống lại, đối với bọn họ là niềm cổ vũ và khích lệ lớn nhất.

Yến Phi toàn thân chú ý thuyền địch, chột thân người khẽ run, đôi mắt thần quang loang loáng.

Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nhìn sang chàng, bỗng lại dụi đi, đoán là chàng đang cảm ứng đến Kỷ Thiên Thiên.

Chỉ có tự Yến Phi trong lòng mới rõ chàng không những cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên, còn cùng tâm linh của Kỷ Thiên Thiên một lần nữa kiến lập liên hệ thần diệu, “nhìn thấy” Mộ Dung Thùy, kẻ ở phương Bắc làm cho người ta kinh sợ nhất.

oOo

Kỷ Thiên Thiên tỉnh lại, trước tiên nghĩ đến Yến Phi, giờ phút này nàng cảm thấy rõ rệt tâm linh của Yến Phi đã kết hợp lại thành một với nàng, hơn nữa Yến Phi tiếp cận phi thường.

Nàng thở ra một tiếng chống mình ngồi dậy, mở đôi mắt đẹp, bóng dáng lọt vào rèm mắt là thân hình uy vũ của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy đứng bên song cửa, mục quang nhìn lên bờ đông Dĩnh Thủy, thần tình thông dong, lại có hơi lạnh đậm, nghe tiếng Kỷ Thiên Thiên nhìn lại, mỉm cười thốt: “Sắc mặt của tiểu thư đỏ hơn nhiều rồi, ta đã giải khai cấm chế trên người tiểu thư, tiểu thư sẽ không bị tình huống trước đây nữa”.

Kỷ Thiên Thiên con tim đang đập thình thịch lo âu, nhãn thần sắc bén của Mộ Dung Thùy phảng phất đã nhìn ra mối liên hệ tâm linh giữa nàng và Yến Phi, ngấm ngầm thất kinh, “Yến Phi trong lòng” lập tức tiêu tán, không có cách nào lưu giữ chàng lại.

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên: “Tiểu thư vì sao đột nhiên biến thành khẩn trương như vậy? Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không làm tổn thương đến tiểu thư và Tiểu Thi cô nương. Tiểu thư làm khách đất Bắc, ta tất sẽ chiêu đãi tận tình địa chủ, khiến tiểu thư có cảm giác nhà mới cũng như nhà cũ”.

Kỷ Thiên Thiên miễn cưỡng đè nén tâm tình như sóng dậy, tránh đi mục quang nhiếp hồn của y, cúi đầu khẽ thốt: “Người không phải đang làm tổn thương đến ta sao? Thiên Thiên căn bản không nghĩ đến đi Bắc phương”.

Mộ Dung Thùy từ từ dời bước, đến ngồi xuống bên giường, quan sát kỹ ngọc dung như hoa của Kỷ Thiên Thiên, trong mũi tràn ngập hơi thở thơm ngát sức sống thanh xuân của nàng, dịu giọng: “Chuyện bất đắc dĩ, xin tiểu thư thứ cho. Ta đã an bài tiết mục phong phú chào đón tiểu thư, bảo đảm tiểu thư chuyến này không vô ích, trạm đầu tiên sẽ là đô hội vĩ đại ở bình nguyên Lạc Thủy”.

Kỷ Thiên Thiên thân thể yếu đuối run rẩy, ngược mắt nhìn y, thất thanh: “Lạc Dương?”.

Mộ Dung Thùy mỉm cười gật đầu: “Chính là Lạc Dương”.

Tiếp đó đứng dậy, khoanh tay về đến bên song cửa, mục quang quét phía hữu ngạn xa xa, nói tiếp: “Chinh phục Biên Hoang Tập chỉ là khởi điểm cho hành động quân sự của ta, tuy quá trình khốn khó hơn so với dự tưởng của ta, nhưng tất cả vẫn còn nắm chắc trong lòng bàn tay của ta. Tiểu thư cũng đừng nên nuôi bất cứ hy vọng không thiết thực nào đối với đám chiến hữu Biên Hoang Tập của nàng, đối với Mộ Dung Thùy ta mà nói, bọn họ căn bản chưa đủ đạo hạnh, chỉ là trẻ nít trên chiến trường”.

Kỷ Thiên Thiên sinh ra cảm giác cao thâm khó lường đối với y, thấp thoáng cảm thấy hành động ép mình về Bắc của Mộ Dung Thùy không phải đơn giản như bề ngoài, nhất thời không nói nên lời.

Yến Phi! Anh ở đâu? Giờ phút này, nàng lại một lần nữa cảm thấy Yến Phi. Tuy thể lực vì cấm chế đã giải mà có chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng tinh thần vẫn còn mệt mỏi yếu ớt.

Mộ Dung Thùy điểm đạm thốt: “Chiến hữu của nàng nếu muốn cứu nàng, phương pháp duy nhất là phục kích thuyền đội ở Phong Minh Hạp đằng trước, đó là địa điểm đánh lén tốt nhất trên sông”.

Kỷ Thiên Thiên liền biến sắc, tâm thần bị lời nói của y kéo giật về, cuối cùng đã cắt đứt mối liên kết tâm linh với Yến Phi, trừng trừng nhìn Mộ Dung Thùy: “Người đang nói gì đó?”.

Mộ Dung Thùy không quay đầu nhìn nàng, ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm đen ngòm, nhẹ nhàng đáp: “Bảy ngàn chiến sĩ theo ta, lúc này chắc đã cải biến lộ tuyến hành quân, rời khỏi Dĩnh Thủy xuyên qua Biên Hoang xộc thẳng tới bình nguyên Lạc

Thủy. Cánh bộ đội đó là kỳ binh của trận chiến Lạc Dương, đột nhiên xuất hiện dưới tình huống địch nhân không ngờ được nhất”.

Kỷ Thiên Thiên tâm thần chấn động mạnh, đã hiểu rõ.

Toàn hành động hành quân là một bẫy rập, giữa đường đổi hướng cùng mình lên thuyền Bắc thượng không ngờ là kế trung chi kế, tất cả đều nằm trong tính toán của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy như cơn gió lốc xoay người lại, cười khà khà: “Tiểu thư đã minh bạch!”.

Kỷ Thiên Thiên lòng nổi sóng ba đào, lần đầu sinh ra tâm tình tuyệt vọng. Mộ Dung Thùy thật quá lợi hại!

Khó trách y dám coi quân hùng Biên Hoang Tập không ra gì. Giữa thiên hạ có hải không có ai có thể đánh lại y? Mộ Dung Thùy thông dong thốt: “Lạc Dương là tảng đá đập chân tranh bá thiên hạ của ta, lợi dụng lúc Quan Trung đại loạn, Lạc Dương chỉ là một tòa cô thành, khó lòng chống giữ”.

Kỷ Thiên Thiên hơi thở khấn trương, cái quan tâm không phải là Lạc Dương, mà là Yến Phi và các huynh đệ Biên Hoang Tập. Nàng nói: “Người cố ý để bọn họ đoán được ta lên thuyền, có đúng không?”.

Mộ Dung Thùy vui vẻ: “Nói chuyện với tiểu thư quả là lạc thú trong đời, không cần phải tổn hao miệng lưỡi vô vị. Chỉ cần không phải là kẻ điên, ai ai cũng không dám chính diện công kích bộ đội về Bắc của bọn ta, chỉ có thể trông vào chiến lược đột tập, nhân số phải dựa vào tình thông mà không dựa vào số đông. Như vậy quả là có muốn phòng cũng phòng không được, bởi ven bờ tây Dĩnh Thủy chỗ nào cũng đều là chỗ tốt để giấu mình mai phục, cho nên ta sách tính để bọn họ có mục tiêu rõ rệt, có điểm phục kích tốt nhất, đến khi bọn họ nghĩ đã nắm chắc, nào ngờ chính đã lọt vào lòng bàn tay ta”.

Kỷ Thiên Thiên biến sắc: “Người thật giáo hoạt!”.

Mộ Dung Thùy cười khì: “Tiểu thư nói vậy là sai rồi! Đó gọi là binh bất yếm trá, là quy luật thường tình trên chiến trường. Kể đến cứu tiểu thư khẳng định là kẻ có bản lãnh nhất trong số Hoang nhân, chỉ cần thu thập được bọn họ, Hoang nhân sẽ mất đi cơ hội lật ngược bại cục. Ài! Nếu không phải tiểu thư dồn mình vào tình huống đối lập với ta, không những sẽ không thể trách ta dụng trá, còn vỗ tay khen ngợi kỳ mưu diệu kế của ta. Bất quá cuối cùng sẽ có một ngày tiểu thư sẽ đổi ý”.

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu khẳng định: “Người đừng uống phí tâm cơ, chi bằng giết chết ta cho rồi! Kỷ Thiên Thiên vĩnh viễn sẽ không cải biến lập trường”. Nàng bỗng cảm thấy đáy lòng mệt mỏi tràn trề.

Mộ Dung Thùy cười khà khà: “Tiểu thư còn chưa hồi phục lại, ngủ một giấc cho khỏe đi! Tiểu thư rời khỏi Kiến Khang, không phải là muốn trải qua lối sống kích thích nhiều màu nhiều sắc sao? Theo Mộ Dung Thùy ta chinh Bắc xông Nam, xem ta thống nhất thiên hạ, không phải chính là chuyện khoan khoái một đời sao? Tiểu thư rất mau chóng sẽ bỏ quên Biên Hoang Tập đảng sau, so với Lạc Dương, Trường An, Biên Hoang Tập đâu có ra gì”.

Nói xong đẩy cửa đi ra.

Nhìn Mộ Dung Thùy nhẹ nhàng đóng cửa lại cho nàng, một nỗi mệt mỏi mãnh liệt vọt lên đầu nàng.

Kỷ Thiên Thiên lòng nhủ không được ngủ vùi, nhưng lực bất tòng tâm, dựa vào đầu giường. Hiện tại chuyện gấp rút là đem âm mưu của Mộ Dung Thùy truyền cho Yến Phi, tiếc là tâm lực thật đã quá tổn hao, mí mắt nặng ngàn cân, buồn bã nhắm mắt lại.

Thật muốn bay xuyên qua cửa sổ lao vào Định Thủy, nhưng nghĩ đến Tiểu Thi yếu đuối nhất gan, nháy mắt đã bỏ rơi chủ ý đó.

Yến lang ơi! Chàng có nghe thấy lời nói từ đáy lòng tôi không? Ngay lúc đó, Yến Phi lại xuất hiện sâu thẳm trong thâm tâm nàng.

“Phong Minh Hạp là bầy rập”.

Sau khi truyền ra câu đó, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

o0o

Ai ai cũng sững sờ chăm chăm nhìn Yến Phi, nếu không phải Yến Phi mấy lần giơ tay ngăn bọn họ lên tiếng hỏi, bọn họ nhất định sẽ hỏi cho rõ.

Yến Phi sắc mặt chợt sa sầm, đôi mày nhíu chặt.

Chàng chợt thở dài: “Bọn ta đã trúng gian kế của Mộ Dung Thùy”.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi không ai không là nhân sĩ mưu trí hơn người, nghe xong lại cứ như giữa sương mù, không rõ tại sao chàng đột nhiên nói vậy sau khi trầm mặc một hồi lâu.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Có phải lại cảm ứng được Thiên Thiên trên thuyền?”.

Yến Phi có vẻ không biết nên làm sao miêu tả cảm giác, mãi cho đến giờ phút này, chàng vẫn không chịu để người ta biết được mình vào Kỳ Thiên Thiên có dị năng tâm linh tương thông, đặc biệt là những người ái mộ Kỳ Thiên Thiên như Đồ Phụng Tam hay Mộ Dung Chiến.

Không biết có phải vì quan hệ khoảng cách tiếp cận, sự dùng tâm truyền tâm giữa chàng với Kỳ Thiên Thiên càng rõ rệt thành hình so với bất cứ lần tiếp xúc tâm linh nào trước đây. Chàng không những “nhìn” thấy Mộ Dung Thùy, còn nghe y nói chuyện. Tuy lúc được lúc không, nhưng đã đủ để chàng nối kết những lời nói ngắt khúc thành ý tứ hoàn chỉnh, đồng thời khám phá thủ đoạn siêu phàm của Mộ Dung Thùy.

Nếu không có Kỳ Thiên Thiên làm thám tử thần kỳ, khẳng định kết quả sẽ là thất bại của bọn họ, bất quá hiện tại có lẽ vẫn còn có chút cơ hội vạn hồi bại cục.

Đồ Phụng Tam khẩn trương hỏi: “Mộ Dung thủ lĩnh nói đúng không?”.

Yến Phi trấn định tâm thần: “Thiên Thiên vẫn còn trên thuyền”.

Thác Bạt Nghi cũng nhin không được hỏi: “Vấn đề thật ra ở chỗ nào? Người sao lại thành linh biết được?”.

Yến Phi đối diện với vấn đề khó giải thích nhất, lại không thể không nói rõ, nếu không không có cách nào thuyết phục được ba người bọn họ. Chàng hít một hơi sâu: “Đây có lẽ gọi là phúc chí tâm linh. Không phải là danh vọng hảo huyền, Mộ Dung Thùy có thể tung hoành Bắc phương chưa từng gặp địch thủ, đương nhiên là có bản lĩnh của y. Nhìn xem! Ba chiếc thuyền đó đèn đuốc sáng choang, cách mấy dặm vẫn có thể nhìn thấy rõ, rõ ràng là muốn dẫn dắt sự chú ý của bọn ta, gây cho bọn ta hoài nghi Thiên Thiên có thật là đang trên thuyền hay không. Bỏ đi không nói tới cảm ứng kỳ diệu của ta, bởi vì Mộ Dung Thùy không biết mà cũng không thể tin ta có năng lực đó, đối lại là các người, sẽ làm sao?”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đương nhiên không lý gì tới có phải là kế không thuyền hay không, tuyệt không cho phép ba chiếc thuyền đó rời khỏi Biên Hoang”.

Đồ Phụng Tam thần sắc ngưng trọng gật đầu: “Lời nói của Yến huynh có lý. Bọn ta căn bản không có chiến thuyền để dùng, phương pháp duy nhất là chặn ba chiếc thuyền đó ở Phong Minh Hạp eo hẹp hiểm trở, chỉ cần Mộ Dung Thùy bố trí phục binh hai bên bờ Phong Minh Hạp trước một bước, có thể quét một lưới bắt hết bọn ta”.

Thác Bạt Nghi giật mình: “Kế này vừa độc vừa tuyệt, ta hồi nãy còn nghĩ có dư đã thời gian, sao không tận dụng ba ngàn hai trăm chiến sĩ thì càng chắc chắn, nắm vững phần thắng”.

Mộ Dung Chiến cau mày: “Nhưng bảy ngàn đại quân của Mộ Dung Thùy còn cách xa đằng sau, người của Hoàng Hà bang lại phải trấn thủ hai tòa mộc trại và Biên Hoang Tập, bằng vào cái gì mà đem đối phó liên quân Hoang nhân tinh nhuệ nhất của bọn ta?”.

Yến Phi chậm chậm từng tiếng: “Nếu sở liệu của ta không sai, ở đây chắc chờ bọn ta là một vạn bộ đội do Mộ Dung Bảo suất lĩnh”.

Ba người biến sắc.

Đồ Phụng Tam hít một hơi lạnh: “Giết gà phải dùng dao mổ trâu vậy sao?”.

Yến Phi thở dài: “Ta có một trực giác kỳ quái phi thường, công dã Biên Hoang Tập chỉ là bước đầu Mộ Dung Thùy chinh phục Bắc phương, mà mục tiêu kế tới là Lạc Dương. Ba chiếc thuyền kia là thủ đoạn dẫn dụ đại quân chủ lực của bọn ta, bộ đội hành quân bờ tây Dĩnh Thủy hiện tại chắc đã cải biến phương hướng, từ Biên Hoang xộc thẳng tới Lạc Dương”.

Mộ Dung Chiến giật nảy mình: “Hổng rồi, nếu Mộ Dung Thùy ở Biên Hoang bí mật hành quân, đến khi binh đến dưới thành, tướng sĩ trấn thủ Lạc Dương mới có thể biết được”.

Ba người đều rõ nguyên nhân hấn kinh hãi, Phù Kiên đã sớm đi đến ngày tàn đường cùng, Quan Trung sẽ trở thành thiên hạ của tộc nhân của Mộ Dung Chiến và Diêu Trường, hành động của Mộ Dung Thùy rõ ràng là động chạm đến bọn họ, một khi để cho Mộ Dung Thùy công chiếm Lạc Dương, Quan Trung tất gặp nguy.

Thác Bạt Nghi trầm giọng: “Bọn ta nên làm sao?”.

Yến Phi ngẫm cảm thấy may mắn không có ai hoài nghi “trực giác” của mình, đáp: “Sự vụ khẩn cấp, làm làm sao cứu Thiên Thiên về trước khi đến Phong Minh Hạp, chuyện khác đợi sau khi cứu Thiên Thiên xong rồi hãy tính”.

Ba người nghe vậy nhìn nhau, biết rõ không có sự phối hợp địa lý hình thế, chuyện này căn bản là chuyện không thể làm.

- o O o -